

Arrest

nr. 93 290 van 11 december 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 13 september 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 29 augustus 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het arrest nr. 87 818 van 19 september 2012 waarbij de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Gezien het verzoek tot voortzetting van 2 oktober 2012.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 november 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. DE POORTERE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 31 augustus 2006 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 16 mei 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht op 29 mei 2012. Tegen deze beslissing heeft verzoeker een annulatieberoep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die bij arrest nr. 93 289 op 11 december 2012 het beroep heeft verworpen.

Op 22 juni 2012 wordt een ministerieel besluit van terugwijzing genomen. Verzoeker wordt gelast het grondgebied te verlaten, met verbod er gedurende tien jaar terug te keren. Het ministerieel besluit wordt aan verzoeker ter kennis gebracht op 29 juni 2012.

Op 29 augustus 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering, aan verzoeker ter kennis gebracht op 29 augustus 2012. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie (1) (2) (...)

wordt aan de persoon die verklaart zich M., S. te noemen, geboren te Khamavyurt op (...) 1979, en welke verklaart van Russische nationaliteit te zijn,

het bevel gegeven om ten laatste op (datum vermelden) het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten:

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië(3), tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (4).

Krachtens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

6° wanneer hij niet beschikt over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven;

+ artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde en de nationale veiligheid

REDEN VAN DE BESLISSING :

De betrokkene is niet in het bezit van een paspoort voorzien van een geldig visum.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met geweld of bedreigingen, gewone diefstallen, inbreuk op de wapenwetgeving,

De betrokkene is slechts in het bezit van 0.11 euro.

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland, om de volgende reden:

- kan met zijn-haar middelen niet wettelijk vertrekken

- gezien betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan diefstal met geweld of bedreigingen, gewone diefstallen, inbreuk op de wapenwetgeving, bestaat er een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

- betrokkene beschikt niet over de nodige financiële middelen ten einde zich een reisticket aan te schaffen

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te worden opgesloten, aangezien zijn (haar) terug leiding naar de grens niet onmiddellijk kan worden uitgevoerd

- Gezien betrokkene niet in het bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden
- Gezien betrokkene zich in een situatie van illegaal verblijf in België bevindt, is het derhalve noodzakelijk hem op te sluiten ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken ten einde zijn effectieve repatriëring te verzekeren.
- Gezien betrokkene vatbaar is om de openbare orde te schaden is het derhalve noodzakelijk hem op te sluiten ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken ten einde zijn effectieve repatriëring te verzekeren.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 Verweerder werpt een exceptie van gebrek aan belang op.

2.2 Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kan de vreemdeling slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen brengen als deze doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Gedr. St. Kamer*, 2005-2006, nr. 51 2479/001, p. 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (*RvS* 4 augustus 2005, nr. 148.037).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Uit het administratief dossier blijkt dat bij ministerieel besluit van 22 juni 2012 tot terugwijzing, verzoeker werd *“gelast het grondgebied van het Rijk te verlaten, met verbod er gedurende tien jaar terug te keren, op straffe van het bepaalde bij artikel 76 van de wet van 15 december 1980, behoudens bijzondere machtiging van de Minister van Migratie- en asielbeleid.”* Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt verder, wat tevens niet wordt ontkracht door verzoeker, dat het ministerieel besluit van 22 juni 2012 tot terugwijzing niet werd aangevochten en dienvolgens definitief is, zodat het principieel uitvoerbaar is. Een vernietiging van de bestreden beslissing doet bijgevolg geen afbreuk aan de verplichting die op verzoeker rust om het grondgebied te verlaten.

2.3 In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dat een gedwongen uitwijzing een fundamentele inbreuk zou uitmaken van de artikelen 3 en 5 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Verzoeker verwijst naar de volgens hem onveilige situatie in Dagestan, in het bijzonder voor de bevolking van Tjetjeense origine. Verzoeker verwijst tevens naar zijn slechte medische toestand en een hangende aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Daarnaast meent verzoeker dat een gedwongen uitwijzing een fundamentele inbreuk zou uitmaken van zijn privé- en familielevens zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM. Verzoeker verwijst naar zijn gezinsleven, meer bepaald met zijn levenspartner K.M. waarmee hij twee minderjarige kinderen heeft.

2.4 Vooreerst merkt de Raad op dat verzoeker niet uiteenzet op welke wijze artikel 5 van het EVRM wordt geschonden door de bestreden beslissing. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

Waar verzoeker een gans betoog voert over de situatie in Dagestan en hieraan de schending koppelt van artikel 3 van het EVRM, is het zo dat om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, de Raad zich houdt aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van

bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

In casu toont verzoeker niet *in concreto* aan dat hij deel uitmaakt van een groep die in Dagestan systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen. Verzoeker beperkt er zich toe te verwijzen naar de algemene situatie in Dagestan. Verzoeker laat echter na concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten, aan te brengen (cf. ook RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). De Raad ziet moeilijk in op welke wijze de bestreden beslissing een schending zou kunnen uitmaken van artikel 3 van het EVRM, daar waar verzoeker geen begin van bewijs overmaakt aangaande zijn herkomstlandproblemen en die problemen reeds het voorwerp uitgemaakt hebben van een asielaanvraag die afgewezen werd en waarbij blijkens het administratief dossier de asielinstanties geoordeeld hebben dat er geen geloof kan worden gehecht aan de ingeroepen herkomstlandproblemen. Verzoeker brengt heden geen nieuw element aan in dit verband in zijn verzoekschrift, andere dan diegene die reeds beoordeeld werden door de asielinstanties. De Raad ziet dan ook niet in op wat verzoekers verwachting gestoeld is dat de verwerende partij ambtshalve de situatie in Dagestan diende te beoordelen alvorens de bestreden verwijderingsmaatregel te treffen.

Waar verzoeker verwijst naar zijn "*slechte medische toestand*" en betoogt dat hiermee geen rekening werd gehouden, wat volgens hem een schending vormt van artikel 3 van het EVRM en artikel 9ter van de vreemdelingenwet, volstaat het te verwijzen naar de beslissing van 16 mei 2012 en het arrest nr. 93 289 van de Raad van 11 december 2012. Verzoekers ongestaafd afwijkend betoog inzake zijn medische toestand en zijn overtuiging dat er sprake is van medische overmacht, kan *in casu* geen schending aantonen van artikel 3 van het EVRM. Slechts "*in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*", kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk, bevestigd in de zaak EHRM, 20 december 2011, nr. 10486/10, Y.-E.M. t. België). Verzoeker toont niet *in concreto* aan dat hij zich in een dergelijk uitzonderlijk geval bevindt.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt derhalve niet aangetoond

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden

beslissing.

Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (*cf.* EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (*cf.* EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Dienaangaande wijst de Raad er op dat verzoeker nalaat uiteen te zetten welk gezins- of familieleven hij geschonden acht. Hij geeft op een zeer algemene en summiere wijze aan dat hij een gezinsleven onderhoudt met zijn vriendin K.I. en hun minderjarige kinderen. Uit het administratief dossier blijkt niet meer dan dat K.I., die eveneens op illegale wijze in het Rijk verblijft, met haar kinderen verzoeker in de gevangenis bezocht. Uit niets blijkt dat dit verzoekers kinderen zijn, minstens toont verzoeker dit niet aan.

Zelfs indien aanvaard dient te worden dat verzoeker met K.I. en haar kinderen toch een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM leidt, herinnert de Raad eraan dat deze bepaling erop gericht is om het individu te beschermen onder meer tegen een willekeurige overheidsinmenging in het privé- en gezinsleven. Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt tevens dat uit artikel 8 van het EVRM ook positieve verplichtingen voor de Staat voortvloeien en de overheid een effectief respect dient te betonen voor het privé- en gezinsleven. De omvang van deze positieve verplichtingen die op de overheid rusten is evenwel afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan elke individuele zaak. Wanneer het recht op een gezinsleven wordt ingeroepen in het kader van een betwisting over de verblijfswetgeving, dient geduid te worden dat de positieve verplichtingen van de overheid begrensd zijn. Een Staat heeft immers het recht om de toegang tot het grondgebied te controleren. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinsvereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen en *in casu* na te gaan of een vreemdeling zich bevindt in de in artikel 7 van de vreemdelingenwet gestelde voorwaarden.

Noch het administratief dossier noch het verzoekschrift bevatten elementen waaruit zou blijken dat er sprake is van een wanverhouding tussen verzoekers belangen die *in se* bestaan in het willen blijven

vertoeven op het Belgisch grondgebied waar hij slechts in juli 2004 is aangekomen om samen te zijn met zijn op illegale wijze in het Rijk verblijvende vriendin en haar kinderen, en het door de bestreden beslissing beschermde algemeen belang van respect voor de binnenkomst- en verblijfsreglementering en de openbare orde. De Raad wijst er in dit verband nog op dat blijkens het administratief dossier er op 22 juni 2012 een ministerieel besluit van terugwijzing werd genomen ten opzichte van verzoeker wegens herhaaldelijke strafrechtelijke veroordelingen voor de feiten die in de bestreden beslissing worden vastgesteld en waaruit afgeleid werd dat verzoeker door zijn persoonlijk gedrag de openbare orde heeft geschaad.

Verzoeker toont ook niet aan dat zijn vermeend gezinsleven met de op illegale wijze in het Rijk verblijvende K.I en haar kinderen, enkel in België kan geleid worden en dat er ernstige hinderpalen zijn om dit elders te leiden.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Verzoeker toont met zijn uiteenzetting niet aan dat de nietigverklaring van de bestreden beslissing zijn verblijfssituatie kan wijzigen en hem enig voordeel kan opleveren. Er dient daarom te worden vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk maakt enig wettig belang te hebben bij het beroep.

De exceptie van verweerder kan worden aangenomen.

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf december tweeduizend en twaalf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN